

Rapport fra Bett 2015

Det har været det hidtil travleste ophold i London! Egentlig havde jeg bestilt standardopholdet fra tirsdag til fredag, men så kom programmet og med Sir Ken Robinson som hovedtaler fredag eftermiddag, kunne der ikke være tale om at tage hjem før lørdag.

Jeg landede derfor i London onsdag eftermiddag, tog undergrunden fra Heathrow til Covent Garden, hvor jeg som sædvanlig synes at kunne høre Eliza synge *All I want is a room somewhere. Far away from the cold night air.* Over på Strand Palace Hotel, hvor jeg ikke kunne få nøglekort før kl 16 – sorry, før 4 pm.

Jeg tjekkede derfor ruten til næste formiddags studietur. Først over Themsen til King's College. Det tog 7 - 8 min. Derfra med bus til Camden. En halv time og så endnu 7 min til Camden City Learning Center. Når jeg nu var der, så kiggede jeg lige ind for at se, om Gillian havde nogle spørgsmål til vores besøg. Nej, hun var klar! Tilbage til hotellet, og da klokken nu var mange var der også et værelse til mig. Ingen tid til mad – der var netværksaften på The Royal Institution. Hvis man er bare lidt interesseret i naturvidenskab, så er dette et valfartssted, det er naturvidenskabens hellige haller. Vi skulle have et oplæg *Digital learning futures: The shape of minds to come.* v. professor Steve Wheeler. Det var godt, uden at være prangende. Senere kom jeg til et forkert oplæg, men det fejlede nu ikke noget. Heldigvis var der lidt mad og på vejen hjem til hotellet faldt jeg vist også *i a pint of beer* – eller var det to?

Torsdag morgen ledte jeg så min lille flok (på 18) til andre hellige haller, nemlig King's College, hvor dr. Mary Webb fortalte om *From ICT to Computer Science* og minsandten om ikke den ellers meget korrekte dame lige pludselig begyndte at lave unplugged programmering med os.

Besøget her var planlagt til en time, men Mary havde meget at sige og vi meget at spørge om. Efter halvanden time, måtte jeg desværre afbryde – Camden kaldte.

Så afsted med rute 168. Jeg havde reserveret første sal på bussen, så vi kunne se byen fra dette niveau.

Vi var blevet noget forsinket, men måtte dog se en pub for at studere det engelske køkkens særpræg. Det blev vist burger til alle og de var sådan som sådan nogle nu engang er.

Så hen til Gillian, som havde besøg af nogle 3. klasser, der havde lavet deres egne e-bøger om stenalderen og som nu skulle hjem på deres skole. Vi fik her en opvisning i kærlig disciplin. Nogle kalder det hundetræning, hvortil jeg kun kan sige, at det er da godt, hvis der er nogle der forstår at opdrage deres hunde – tænk, hvis de var lige så omsorgsfulde over for deres børn. Nå, jeg har vist også været fejlpåvirket af reformpædagogikken, da jeg var yngre.

SE EN KORT FILM FRA FORLØBET

Derefter var vi i mindre grupper inde hos en 1. klasse, der var i fuld gang med at skrive (hertil havde de vist fået lidt hjælp) og animere en historie. Ud med børnene og så fortalte Gillian og vi spurgte. *Learning Centers, ICT, Computer Science, Scratch, Logo, Python* og andre spændende begreber røg gennem luften. Vi var godt trætte og dagen godt brugt, da vi kom hjem.

Det var vist ikke det værste arrangement jeg har planlagt. Mange tog på The Swan, hvor der vist flød øl i stride strømme, betalt af danske it-leverandører. Jeg var faldet i søvn på afgangstidspunktet, så det blev bare en lille tur i lokalområdet og en fish and chips, hvis kvalitet var – 🙄🙄.

Hjem på hotellet og se på morgendagens program. Kl. 11:20 ville der være et oplæg *Transformational learning*

with iTunes U og da det netop er iTunes U jeg bruger, så kunne det jo være interessant. Måske kunne jeg også nå noget af det tidligere oplæg: *Beyond iPad. Beyond potential*. Jeg kom tidlig afsted og nåede det første.

Da jeg havde sat mig, var en af de første jeg lagde mærke til en stor mand med sort skæg og i en traditionel sort muslimsk klæde-dragt. England er jo et multi-etnisk samfund, men mens der på BETT altid er mange med indisk baggrund, så er traditionelt klædte muslimske mænd ikke dem, der præger billedet på en messe for undervisningsteknologi – og så indtog han talerstolen! Det var Abdul Chohan! Jeg er klar til at rejse til Bolton ved Manchester for at se Essa Academy – klar om ti minutter, hvis jeg får chancen.

Det var også Abdul, der havde det andet oplæg. De to oplæg på BETT omfattede alt det, som han siger på dette oplæg fra Norge. Se det! Se det igen!!

Og sådan gik det meste af min fredag. Jeg sad og lyttede til folk, for hvem en iPad ikke er et stykke vidundertechnologi, men et stykke teknologi der havde gjort deres vidunderdrømme mulige. Det var som at gå ind i sin egen drømmeverden. Der var ikke meget, som jeg ikke selv havde overvejet og prøvet i det små og resten satte nye tanker igang. Når der ikke lige var en der fortalte, så blev vi underholdt af BOHUNT iPadBand. Desværre havde jeg kun en telefon at optage med og der var en infernalsk støj i baggrunden. De var langt dygtigere end det lyder på min optagelse og de prøvede at få os andre til at spille med.

Jeg har i år lagt min undervisning i LG an på netop iTunes U og jeg har bestemt ikke fortrudt det. De forhold og arbejdsgange jeg vil ændre til næste år, var omtrent det som Abdul også beskrev. Dog tror jeg ikke vores organisation vil kunne leve med, at jeg brugte Showbie i stedet for Fronter som platform for afleveringer mm. På den anden side – hvis det giver et bedre flow og hvem ville mon opdage det?

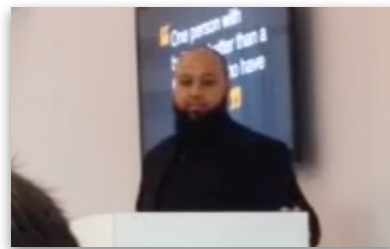
Selve udstillingen var lige så forfærdelig som den plejer at være. Forskellen var nok, at de fleste interaktive tavler nu var blevet skærme, at der var et væld af 3D printere – og altså et støjniveau så det ville have været mere roligt at gå de 3-4 km over til London City Airport og stille sig for enden af startbanen. Der ville der trods alt være perioder med ro.

At three o'clock pm indfandt jeg mig på BETT Arena, der var allerede godt fyldt op, men der var ikke mange, der var kommet for at høre den diskussion mellem to it-entusiaster, som foregik på scenen. Det var helt pinligt, da der slet ikke var spørgsmål fra det meget store publikum.

Kl 16:10 bibbede min telefon for at fortælle, at jeg kunne tjekke ind på BA0820. Det gjorde jeg, hvorefter Boarding Card med plads 7F (Window) blev overført til min telefon.

Klokken 16:15 blev dagens hovedtaler præsenteret.

OUT OF OUR MINDS: LEARNING TO BE CREATIVE

BILLEDET ER KLIPPET UD FRA EN FILM. I VIRKELIGHEDEN ER HAN UTROLIG SKARP!

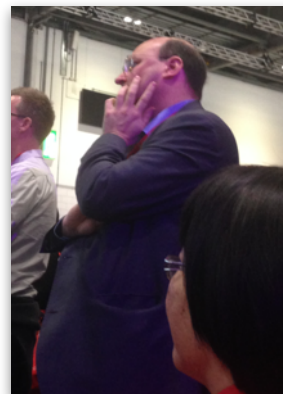

Sir Ken Robinson var skarp. Morsom men skarp også skarpere end i den ellers så berømte TED-talk fra 2006. Jeg håber hans oplæg bliver lagt på nettet, det blev i hvert fald optaget. Ken Robinson taler og det virker som om han taler frit og kun har nogle enkelte holdepunkter – eller også er han bare bedre til at skjule sit manuskript end jeg er. Dog har han to eller tre film som han

gerne vil vise os – den sidste ville have fået Mozart til at græde – jeg havde i hvert fald svært ved ikke at fælde en tåre.

Bedst som jeg sidder der, så opdager jeg at UCL åbenbart har sendt en vicedirektør ud, for at holde øje med om jeg er på BETT eller sidder på en pub. Kunne det være Grønbæk? Nej, så har han jo taget lige så meget på, som jeg har i julen. Desværre forsvandt han i det almindelige virvar så jeg fik det ikke fastslået mandens identitet. (Niels Grønbæk har netop meddelt, at han *ikke* har været i London i den forgange uge. Synd for ham!)

Endnu en meget lang dag nærmede sig sin afslutning. Alle andre gik mod stationen ved Excel, så jeg gik den anden vej. Ned til dokken, op på gangbroen og hen over det mørke vand. Et skilt forkyndte at der var langt ned, at det var vand og at man ville drukne, hvis man ikke passede på. Jeg passede på, men stoppede dog for at tage et billede ind imod byen. Ja, jeg burde have taget et rigtig kamera med, men det er altså rejst til San Diego.

Hjem på hotellet. Finder en sandwich og en øl og sætter mig til at se noter, finde nogle af de film jeg har vedlagt her og fordøje dagens indtryk.

Kl. 00:46 ser jeg på uret, slukker computeren og kryber under den engelske dyne. Det har været en sådan dag, hvor jeg på trods af at have set en masse ubrugelig teknologi som ingen kan undvære, følte at jeg burde lade UCL sejle sin egen sø og gøre det jeg tror på i stedet for at gøre alting halvt og kun få den halve kvalitet, den halve nysgerrighed, den halve glæde¹. Forhåbentlig er det første jeg møder når jeg kommer hjem de studerende og ikke systemet.

Det er lørdag. Klokken er snart 10:30. Jeg vil pakke mine ting. Sætte kufferten ned i receptionen og gå en tur hen over Covent Garden, hvor der som sædvanlig er musik i kælderetagen, op gennem Soho og tilbage af de store gader hen over Piccadilly Circus, Leicester Square og Trafalgar Square, inden jeg tager til Heathrow, sætter mig og får endnu en pint og så ind på seat 7F mod CPH, Skårup – og forhåbentlig et glas vin.

Carsten

© Carsten Oxenvad 2015

Enkelte rettelser samt en del flere henvisninger tilføjet søndag d. 25.

¹ Carstens 1. påstand:

Det er ikke bevidsthed om prøver og eksamen, ikke politiske udmeldinger ikke personlige ambitioner – men livsglæden og nysgerrigheden der åbner verden og gør faglighed nødvendig.